

[Industriministeren]

De har pligt til at sikre sig, at de kun producerer og markedsfører sikre produkter, at give de fornødne vejledninger og træffe egnede foranstaltninger for at undgå risici. Når det i første række er de erhvervsdrivende selv, der skal sørge for, at produkter er sikre, hænger det sammen med, at de er de nærmeste til at kende produktet og dermed eventuelle risici. De har også selv en åbenlys interesse i at afværge farer, idet de i længden ikke kan tåle den negative omtale, som produktulykker giver anledning til.

Det er imidlertid også nødvendigt, at der er offentlige myndigheder, der fører tilsyn med området, og som kan gribe ind i tilfælde af, at de erhvervsdrivende ikke er i stand til eller vil opfylde lovens mål. De foranstaltninger, som myndighederne kan iværksætte, strækker sig fra forhandlinger, vejledning og produktundersøgelser til påbud om ændringer i produktet, om yderligere vejledning og i særlig grove tilfælde påbud om tilbagetrækning af produkter og offentlige advarsler. Af hensyn til retssikkerheden foreslås det, at de forbud og påbud, som træffes, snarest skal indbringes for domstolene af kontrolmyndigheden, hvis den erhvervsdrivende gør indsigelse mod myndighedens afgørelse.

Når kontrolmyndigheden skal vurdere, hvilket indgreb der kan foretages, må der ske en afvejning mellem på den ene side den nytteværdi, der er knyttet til produktet eller tjenesteydelsen, og på den anden side produktets eller tjenesteydelsens skadeevne. Det gælder her helt grundlæggende, at kontrolmyndigheden må vælge det tiltag, der med den mindste ressourceindsats når målet, nemlig at forebygge skade. Sikkerhedskravene må således ikke blive mere vidtgående, end formålet tilsiger.

Selv om indgreb så vidt muligt bør rettes mod så tidligt et led i omsætningskæden som muligt, typisk producenten eller importøren af produktet, åbner forslaget dog mulighed for, at sikkerhedsforanstaltninger kan rettes imod enhver af de erhvervsdrivende. Dette kan navnlig have praktisk betydning i de tilfælde, hvor en producent er gået konkurs eller det på anden måde ikke er praktisk muligt at kontakte vedkommende.

En gennemførelse af lovforslaget vil kunne medføre økonomiske byrder for erhvervslivet. Det er imidlertid meget vanskeligt på nuvæ-

rende tidspunkt at vurdere de erhvervsøkonomiske konsekvenser. Jeg har derfor iværksat en undersøgelse for at få mere præcise oplysninger herom, og jeg vil, i det omfang det er muligt, senere fremkomme med en redegørelse herom.

Det er hensigten, at lovforslaget skal supplere den gældende speciallovgivning om produktsikkerhed. På tilsvarende måde foreslås det, at det offentlige tilsyn skal ligge hos de myndigheder, der i dag i øvrigt varetager sådanne opgaver. I det omfang det drejer sig om produkter eller tjenesteydelser, som ikke andre myndigheder efter anden lovgivning tager sig af, skal opgaven påhvile Forbrugerstyrelsen. Forbrugerstyrelsen får tillige ansvaret for bl.a. at sørge for, at myndighederne samarbejder om fortolkning og håndhævelse af produktsikkerhedsloven og skal forestå notifikation af og forhandlinger med Europa-Kommissionen. På denne måde opnås, at administrationen af loven kan ske enkelt og effektivt og med en så entydig ansvarsfordeling som muligt.

Idet jeg i øvrigt henviser til de udførlige bemærkninger til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Industriministeren (Trøjborg):

Hermed har jeg den ære for det høje Folketing at fremsætte:

Forslag til lov om statsgaranti til udviklingsvirksomhed.

(Lovforslag nr. L 134).

Lovforslaget har til formål at fremme vilkårene for tilførsel af egenkapital til små og mellemstore virksomheder med udviklingsorienterede projekter for herigennem at bidrage til en gunstig erhvervsudvikling.

Der har i de senere år bredt sig en stigende erkendelse af den erhvervsudviklingsmæssige betydning af de små og mellemstore virksomheder. Denne erkendelse sammenholdt med de senere års vanskelige finansieringsvilkår for denne gruppe virksomheder, herunder specielt vilkårene for finansiering af fremadrettede, udviklingsorienterede projekter, har ledt frem til overvejelser om erhvervsfremmeinitiativer på området.

Lovforslaget skal derfor ses i sammenhæng med regeringens øvrige bestræbelser på at forbedre finansieringsvilkårene for små og mel-

[Industriministeren]

lemstore virksomheder og overvinde de barrierer for vækst og udvikling, som disse virksomheder står over for.

Lovforslaget giver mulighed for, at en række udviklingsselskaber, der specialiserer sig i virksomhedsudvikling, kan blive omfattet af en statslig garantiordning, således at staten bærer halvdelen af risikoen for tab på selskabernes engagement i mindre, udviklingsorienterede virksomheder.

Der er i ordningen lagt vægt på, at udviklingsselskaberne tilfører udviklingsbistand til de mindre virksomheder gennem et aktivt engagement i disse. Det er hensigten hermed, at de mindre virksomheders vækstpotentiale styrkes ved en kombination af kapital, professionalisme og udviklingsrådgivning.

Udvælgelse af udviklingsselskaberne baseres på de ansøgende selskabers kompetence inden for virksomhedsudvikling, herunder eventuel branchemæssig eller regionalt orienteret ekspertise.

Der tænkes i første omgang etableret en 2-årig forsøgsordning, hvorunder der kan tildeles statslige garantier inden for en samlet ramme på 1 mia. kr.

Administrationen af ordningen forventes henlagt til Erhvervsfremme Styrelsen, og omkostningerne i forbindelse med lovens administration dækkes via præmieindbetaling fra udviklingsselskaberne.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg hermed anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Hermed tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om optikere m.v.

(Lovforslag nr. L 135).

Formålet med lovforslaget er gennem en lovmæssigt fastsat autorisationsordning for optikere og kontaktlinseoptikere at øge forbrugernes sikkerhed og service inden for optikerområdet. Dette gennemføres ved, at kun den, der fra Sundhedsstyrelsen har modtaget autorisation, må betegne sig som optiker eller kontaktlinseoptiker samtidig med, at virksomheden som optiker eller kontaktlinseoptiker kun må udføres af personer, som har opnået autorisation.

Lægers virksomhed berøres ikke af lovforslaget. Læger – i praksis speciallæger i øjensygdomme – kan som hidtil undersøge og behandle patienter med øjensygdomme og, ligesom optikere, foretage synsbestemmelse samt tilpasning, udlevering og kontrol af synshjælpemidler.

Idet jeg i øvrigt kan henvise til lovforslaget og dets bemærkninger, skal jeg hermed anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om undervisning af voksne indvandrere. (Amtsrådernes informationsforpligtelse over for nye familiesammenførte voksne, uddannelses- og erhvervsvejledning, udvidelse af initiativtagerkredsen og undervisning af en begrænset kreds af danske statsborgere).

(Lovforslag nr. L 136).

Lovforslaget er en del af opfølgningen af folketingsbeslutning af 18. juni 1992 om bedre integration og sikring af udlændinges retsstilling i Danmark og et led i udmøntningen af de forslag til løsning af problemerne i de belastede boligområder, som regeringens byudvalg har fremlagt i sin første rapport af oktober 1993.

Tilegnelse af danskkundskaber er af helt afgørende betydning for en indvandrers integration i det danske samfund. Undervisningen skal være obligatorisk for nye familiesammenførte voksne, således at modtagelsen af offentlige overførselsindkomster kan gøres afhængig af deltagelse i danskundervisning.

Lovforslaget pålægger derfor amtskommunerne en særlig informationsforpligtelse over for nye voksne familiesammenførte indvandre-re.

Der er i folketingsbeslutningen peget på behovet for at styrke sammenhængen mellem sprogundervisningen og samfundets øvrige integrationsbestræbelser, og lovforslaget foreslår, at der indføres uddannelses- og erhvervsvejledning på sprogskolerne.

I dag udbydes indvandrerundervisningen hovedsagelig af oplysningsforbundene og Dansk Flygtningehjælps sprogskoler. Med lovforslaget udvides udbyderkredsen, således at f.eks. en amtskommune selv kan udbyde un-